

שׁיוסר גם כן בכור שנוטל שני חלקים.

בא וראה, בעשרה הדרשות שבסמנה תורה פתוב, (דברים כד) וזכרפ כי עבר היה במצרים ויפך היה אלהיך ממש. אכן מלמדת אומנו התורה סוד עליון, שהרי הצדיק ההורא שגנפר מי לעבד במצרים וחילו עירא) אותן, לעבד היה במצרים וחללו עירא) אותן, לעצמו הוא זכור את יום השבת. ומשום לכך אמר לסתם הקדוש ברוך הוא לישראל: בברקעה מכם היה זוכרים הצדיק ההורא שגנפר על ידיכם והיה לעבד במצרים, ואותו החטא נגזר עליכם להשתעבד בהם במצרים ולכפר החטא והוא שמכרפטם אותן. שמרו את יום השבת ויתפרק מה, שהרי يوم השבת כנגדם לכם, כמו שבארנו בסוד האמינה. הוא, רשות כנגד אברהם, הוא יום ראשון כנגד אברהם, הוא שבחותם (תהלים נ"ב) חסד אל כל הימים. יום שני כנגד יצחק, ומשום לכך יושב הקדוש ברוך הוא לדין העולם. יום שלישי כנגד יעקב, שהוא קו אמצעי, ומשום לכך כתיב בו במעשה בראשית יקו המים.

יום רביעי כנגד דוד, שפטותם בו (בראשית א) היה מארה, מארת חסר. שהרי בנסת ישראל אין לה או רשותה, אלא מה שגפנן לה על ידי הצדיק, אך גם דוד בתובבו עני ואביו, ואין מים אלא מה שגפנן לו מימי של אדם הראשון שבעים שנה. ביום חמישי כנגד משה. יום חמישי כנגד ששה. יום ששי כנגד אהרן, ואלו ששת ימי בראשית של מעלה הם שרמוים בפסוק (דברי הימים-א כת) לך ה' הגדלה ותגברת וחתפראת והתפארת והנצח ובהור כיניל, והם חלקיהם של הצדיקים.

לקיימאعلمין בלהוז (בלה). ועל דא שפטא כללא (כל) דעתה ולא תעשה, בגין דיוסף נמי בויכרא דעתיל תרין חולקין.

הא חי בברשות משנה תורה כתיב (דברים ט"ז) וזכרת כי עבר היה במצרים ויפך יי אלהיך ממש, הכא أولיף לון אוריתא רזא עלאה. דהא והוא צדיקא דאונבן צאים לעבדא במצרים ו אחילו (ויחילו) לייה, לקלליה איהו זכור את יום השבת. ובגין כה אמר לון קדשא בריך הוא לישראל, בבעו מנכון הו דבירין והוא צדיקא דאונבן על ידייכו והיה לעבדא במצרים, ובזה הוא חובה אתגר עלייכו לאשענבדא בכור במצרים, ולכפרא היה חובה דזיבונון לייה. נטרו יומא דשפטא וישתביך לכון, דהא יומא דשפט לקלליה איהו, בקדוקימנא ברזא דמיהימניא.

יומא קדמאת לקלליה לאברהם, והוא דכתיב (תהלים נ"ב) חסד אל כל הימים. יומא תנינא לקלליה ד יצחק, ובגין כה יתיב קדשא בריך הוא למידן עלמא. יומא פליתהה לקלליה דיעקב דאייה קו אמצעי, ובגין לכך כתיב בה בעבדא דברראשית יקו המים.

יומא רביעית לקלליה דדוד, דכתיב בה (בראשית א) יהי מארת, מארת חסר דהא בנסת ישראל לית לה בהורא מדילה, אלא מה דאתיהיב לה על ידא צדיק, וכי נמי דוד כתיב בה עני ואביו, ולית מים אלא מה דאתיהיב ליה מיום דאדם קדמאת שבעין שניין. יומא חמישתא לקלליה דמשה. יומא ששיתא לקלליה דאהרן. ואינו ששת ימי בראשית דלעילא איינון דרמיין בקרא (דברי הימים א כ"ט) לך ה' הגדלה והגבורת והתפארת והנצח וההור כיניל, ואינו חילקהון צדיקיא.

בסוד זה הגREL'יה בסוד של אברם. ה'גבורה"ה - בסוד של יצחק, וה'הפטארית'ה - בסוד של יעקב. ה'נצח'ה - חלקו של משה. ה'ח'ה'ד - חלקו של אהרן. כי כ"ל (בנ"ג) בנו נגדו חלקו של יוסף. ה'הממלכ'ה - חלקו של דוד. ו'יוסף' נקרא שבט למטה, בנו נגד צדיק מי העולים מ'שנקרא שבט למטה, ומושום בך בותוב (דברים ח) על כן צורך ה' אללהיך.

בא וראה, כאשר רצו ישראל לכבש לארץ פגען, הקיפו אותה ששה ימים, (פעמ') אמרת בכל יום, בנו נגד אתם צדיקי אמרת שעלייהם עומד העולם, וביום השבעי שבע פעמים בנו נגד יום השבת, שהוא בנו נגד הצדיק שהוא זו להם ומוקים אתם, שבחותם (משל ט) חצבה עמודיקה שבעה, וככתוב שם וצדיק יסוד עולם, הוא יסוד עולם, כל אלו הצדיקים. ואם עקר של כל הצדיקים, לא היו לא זכותם של הצדיקים, לא היו יכולם לכבש את הארץ. וזה שבחותם (דברים ט) לא בצדקהך ובישר לבבך וגוי ולמען הקים את הדבר אשר נשבע ה' לאבטיח. פבד את אביך (שםות כ), בסוד של הנצח שאחינו בה משה ומשפיע לה. שהרי משה היה מכבד להקדוש ברוך הוא והוא בתורה.

בא וראה, אם לא התורה שנתנה על ידיו של משה הנביא הגדול, לא היו יורדים בני אדם להקדוש ברוך הוא ולא היו מכבדים אותו, שהרי על ידי התורה לו מד בנו אדם עובדת קונו ומכבד אותו להקדוש ברוך הוא. ומפני כן פבד את אביך.

דבר אחר פבד את אביך - זו תורה שבסכתה. ואת אמך - זו תורה שבעל פה. שפמו שבא

ברוז דא הגדל'ה ברוז דאברהם. ה'גבורה"ה ברוז דיצחק והתפארית'ה ברוז דיעקב. ה'נצח'ה חולקא דמשה. ה'ח'ה'ד חולקא דאהרן. כי כ"ל (לקבל) לקבליה חולקא דיוספה. ה'הממלכ'ה חולקיה דדוד. ו'יוסף' שבת אקרי למתא לקביל צדיק חי עלםין, דאקרי שבת לעילא וbagin בך כתיב (דברים ח) על כן אוך יי אללהיך.

הא חזי, פד בעו ישראל למכבש לא-ארעא דכגען אקיפו לה שיתא יומין. (עמ' א) חדא בכל יומא, לקביל אינון זכאי קשות דעתליהון מתקיים עולם. וביומא שביעאה, שבע זמניין, לקביל יומא דשבתא, דאייהו לקביל צדיק דאייהו זן להו ומתקיים להו דכתייב (משל יט) חצבה עמודיך שבעה. ובתיב (משל י) וצדיק יסוד עולם, אייהו יסוד ועיקרא דכל אינון זפאיין. ואי לאו זכותהון הצדיקיא, לא הו יכלין למכבשה. חדא הוא דכתייב (דברים ט) לא בצדקהך ובישר לבבך וגוי ולמען הקים את הדבר אשר נשבע ה' לאבטיח. (שםות כ) פבד את אביך, ברוז דנצח דאחד בה משה ויניק לה. דהא משה היה מוקיר לקובד שא בריך הוא באורייתא.

הא חזי, אי לאו אוורייתא דאתה היבת על ידי דמשה נביאה רביה, לא הו ידעין בני נשא לקובד שא בריך הוא ולא הו מוקרין ליה. דהא על ידא אוורייתא אויליף בר נש פולחנא דמאריה ואוקיר ליה לקובד שא בריך הוא. ובגין בך פבד את אביך, לקבליה דמשה איהו.

דבר אחר, פבד את אביך, דא תורה שבסכתה. ואת אמך, דא תורה שבעל פה. דבמה דאבא יהיב שפע לאימא, ה'כני גמי תורה שבסכתה יהיב שפע לתורה שבעל